

moșii nostri romanii cei vechi singur i-a mâncat“, o eređirăm dela acestia, derivându-se din generațiune in generațiune până chiar in ȃilele n3stre.

Asupra metropolitului Sava, au nu un protopop al s3u ridică cea dintăiu acusă, și la judecata lui au nu și fii sufletesci de ai sei, preoți și laici, participară la mandatul calvinilor, al principelui Apafi? Un Georgiu Lazar, au n'a trebuit să ia lumea in cap, pentru ca să scape de persecuțiunile acelora, cari i-se numiau lui frați? Metropolitul Șaguna chiar, au nu se vedă și el, in necasul și amărăciunea sa, indemnăt a-și pârjoli testamentul, indată ce eșise din congresul național bisericesc din anul 1870? Au nu in fine cei mai meritați bărbați ai nostri își terminară ȃilele părăsiți de t3tă lumea in scârbe, lipse și suferințe, batjocuriți de multe ori chiar de ai lor, pentru binele ce le făcură?

Étă ce mai scrie in acéstă materiă tot d. Misail, profesor la universitatea din Bucuresci: „Astăđi“, ȃice, „ca și in timpii lui Șincai, ideele mari, naționale, curat romănesci, — ideele și ómenii ce le ap3ră și le represintă, nu sunt mai bine veduți, nici mai bine tractați, de cum erau in timpii lui Șincai! Scriitorii meritoși umblă ca și el, cu manuscrisurile in traistă, și póte că mor și de f3me; marii căpitani și bărbați ai némului stau cu ț3rina in gură, fără ca o singură pétră să arete locul sânt unde zac ósele lor sacre!“¹⁾

Ei bine, până când tot așa? Să nu fi sosit încă timpul, ca să cugetăm mai serios și mai drept despre noi, să ne cunoșcem odată pre noi inși-ne, sciind bine, că numai dela cunoșcința acésta at3rnă viitoriul și esistența n3stră națională?!

Destul, că românii la venirea metropolitului Șaguna in Transilvania, se aflau încă tot in starea cea posomorită de mai nainte, cu puțină diferență. Loviturile sorței încă tot mai scă-

¹⁾ Tot la locul citat mai sus.